

Η “Φωνή Κυρίου” της Κυριακής της Πεντηκοστής

[Αυτοκέφαλες Εκκλησίες](#) / [Εκκλησία της Ελλάδος](#)

ΤΟ ΕΥΑΓΓΕΛΙΟ ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΚΗΣ (Ιωάν. ζ' 37-52, η' 12)

ΤΟ ΑΓΙΟ ΠΝΕΥΜΑ ΚΑΙ Ο ΚΟΣΜΟΣ ΜΑΣ

«Εγώ είμι τὸ φῶς τοῦ κόσμου» (Ιωάν. 8,12), διδάσκει ὁ Χριστός. Τό ἐρώτημα εἶναι πῶς κατανοοῦμε τί εἶναι αὐτό τὸ Φῶς καὶ πῶς τὸ ζοῦμε; Ἡ Ἐκκλησία δίνει τὴν ἀπάντησή της μέσα ἀπὸ τὴν παρουσία τοῦ Ἁγίου Πνεύματος. Ἡ κάθοδος τοῦ τρίτου Προσώπου τῆς Ἁγίας Τριάδος, τὴν ἡμέρα τῆς Πεντηκοστῆς «ἐν εἰδὲι πυρίνων γλωσσῶν», ἀλλὰ καὶ ὡς ἦχος

εἰστήκει ὁ Ἰησοῦς καὶ ἔκραζε λέ-
καὶ πινέτω. Ὁ πιστεύων εἰς ἐμέ,
αὐτοῦ ρεύσουσιν ὕδατος ζῶντος.
μβάνειν οἱ πιστεύοντες εἰς αὐτόν·
οἰζάσθη. Πολλοὶ οὖν ἐκ τοῦ ὄχλου
θῶς ὁ Προφήτης. Ἄλλοι ἔλεγον·
τῆς Γαλιλαίας ὁ Χριστὸς ἔρχεται;
καὶ ἀπὸ Βηθλεὲμ τῆς κώμης ὅπου
ὦ ἐγένετο δι' αὐτόν. Τινὲς δὲ ᾔθε-
ἐπ' αὐτόν τὰς χεῖρας. Ἦλθον οὖν

οἱ ὑπηρέται πρὸς τοὺς ἀρχιερεῖς καὶ Φαρισαίους, καὶ εἶπον αὐτοῖς ἐκεῖνοι· Διατί οὐκ
ἠγάγετε αὐτόν; Ἀπεκρίθησαν οἱ ὑπηρέται· Οὐδέποτε οὕτως ἐλάλησεν ἄνθρωπος, ὡς
οὗτος ὁ ἄνθρωπος. Ἀπεκρίθησαν οὖν αὐτοῖς οἱ Φαρισαῖοι· Μὴ καὶ ὑμεῖς πεπλάνη-
σθε; μὴ τις ἐκ τῶν ἀρχόντων ἐπίστευσεν εἰς αὐτόν ἢ ἐκ τῶν Φαρισαίων; ἀλλ' ὁ
ὄχλος οὗτος, ὁ μὴ γινώσκων τὸν νόμον, ἐπικατάρατοί εἰσι. Λέγει Νικόδημος πρὸς
αὐτούς, ὁ ἐλθὼν νυκτὸς πρὸς αὐτόν, εἷς ὢν ἐξ αὐτῶν· Μὴ ὁ νόμος ἡμῶν κρίνει τὸν
ἄνθρωπον, ἐὰν μὴ ἀκούσῃ παρ' αὐτοῦ πρότερον καὶ γινῶ τί ποιεῖ; Ἀπεκρίθησαν καὶ
εἶπον αὐτῷ· Μὴ καὶ σὺ ἐκ τῆς Γαλιλαίας εἶ; ἐρεύνησον καὶ ἴδε, ὅτι προφήτης ἐκ τῆς
Γαλιλαίας οὐκ ἐγγίγεται. Πάλιν οὖν αὐτοῖς ὁ Ἰησοῦς ἐλάλησε, λέγων· Ἐγώ είμι τὸ

[ΔΙΑΒΑΣΤΕ ΔΙΑΔΙΚΤΥΑΚΑ](#) τὴ “Φωνή Κυρίου” τῆς Αποστολικῆς Διακονίας τῆς
Εκκλησίας τῆς Ελλάδος – ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΗΣ ΠΕΝΤΗΚΟΣΤΗΣ – ὅπως αὐτὴ διεμοιράσθη
στους ιερους ναοὺς τῆς ἐλληνικῆς επικράτειας, ἀλλὰ καὶ τοῦ ἐξωτερικοῦ.

ΤΟ ΑΓΙΟ ΠΝΕΥΜΑ ΚΑΙ Ο ΚΟΣΜΟΣ ΜΑΣ

«Εγώ είμι τό φῶς τοῦ κόσμου» (Ἰωάν. 8,12), διδάσκει ὁ Χριστός. Τό ἐρώτημα εἶναι πῶς κατανοοῦμε τί εἶναι αὐτό τό Φῶς καί πῶς τό ζοῦμε; Ἡ Ἐκκλησία δίνει τήν ἀπάντησή της μέσα ἀπό τήν παρουσία τοῦ Ἁγίου Πνεύματος. Ἡ κάθοδος τοῦ τρίτου Προσώπου τῆς Ἁγίας Τριάδος, τήν ἡμέρα τῆς Πεντηκοστῆς «ἐν εἶδει πυρίνων γλωσσῶν», ἀλλά καί ὡς ἤχος δυνατοῦ ἀνέμου, ἀλλάζει τόν τρόπο μέ τόν ὁποῖο βλέπουμε καί κατανοοῦμε τόν κόσμο. Ἐνῶ ξεκινοῦμε ἀπό τίς αἰσθήσεις μας, πού εἶναι δῶρο τοῦ Θεοῦ, νά προσεγγίζουμε τή ζωή, τοὺς ἀνθρώπους, τήν κτίση, τό Ἅγιο Πνεῦμα ἐπενεργεῖ ἐντός μας καί μᾶς κάνει νά βλέπουμε καί νά προσεγγίζουμε τόν κόσμο πνευματικά, δηλαδή μέσα ἀπό τήν καρδιά μας. Καί τότε ρέουν ἀπό μέσα μας ποτάμια ὕδατος, τό ὁποῖο δίνει ζωή (Ἰωάν. 7, 38-39).

Τό ζωοποιό τρίπτυχο

Φῶς, ὕδωρ καί πνεῦμα. Μέσα ἀπό αὐτόν τόν συνδυασμό ἀποκτοῦμε τόν ἀληθινό προορισμό μας, βιώνουμε δηλαδή τό «καθ' ὁμοίωσιν Θεοῦ». «Φῶς» σημαίνει ὁ Χριστός νά εἶναι τό ὑπόδειγμα τῆς ζωῆς μας. Ἡ ἀγάπη καί ἡ ἐλευθερία τοῦ Θεανθρωπίνου Προσώπου νά γίνεται ἡ στάση ζωῆς καί τό βίωμα τοῦ κάθε ἀνθρώπου πού ὁδηγεῖται στόν Θεό. «Ὑδωρ» σημαίνει ὁ φωτισμένος ἄνθρωπος νά ἔχει ξεδιψάσει ὅλες τίς ἀγωνίες του, ὅλα τὰ ἐρωτήματά του καί νά μεταδίδει πίστη πρός τόν Θεό καί στοὺς ἄλλους, ἰδίως στοὺς σταυρούς καί τίς δοκιμασίες. «Πνεῦμα» σημαίνει τή μεταμόρφωση καί τόν ἁγιασμό τῆς ὑπαρξῆς. Νά γνωρίζουμε ὅτι κλειδί γιά τήν εὐτυχία στή ζωὴ μας δέν εἶναι ἡ ικανοποίηση κάθε ἐπιθυμίας μας, ἡ ἀναγνώριση ἀπὸ τοὺς ἄλλους, ὁ προσανατολισμός στό παρόν, ἀλλὰ ἡ μεταμόρφωση τῆς πνευματικότητας, τό νά κατοικεῖ ὁ Θεός στήν ὑπαρξή, τό νά σκεφτόμαστε τόν Θεό, τό νά ζη-

ΤΟ ΕΥΑΓΓΕΛΙΟ ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΚΗΣ (Ιωάν. ζ' 37-52, η' 12)

«Εγώ εἰμι τὸ φῶς τοῦ κόσμου»

Τῇ ἐσχάτῃ ἡμέρᾳ τῇ μεγάλῃ τῆς ἐορτῆς, εἰστήκει ὁ Ἰησοῦς καὶ ἔκραζε λέγων· Ἐάν τις διψᾷ, ἐρχέσθω πρὸς με, καὶ πινέτω. Ὁ πιστεύων εἰς ἐμέ, καθὼς εἶπεν ἡ Γραφή, ποταμοὶ ἐκ τῆς κοιλίας αὐτοῦ ρεύσουσιν ὕδατος ζῶντος. Τοῦτο δὲ εἶπε περὶ τοῦ Πνεύματος, οὗ ἔμελλον λαμβάνειν οἱ πιστεύοντες εἰς αὐτόν· οὐπω γὰρ ἦν Πνεῦμα Ἅγιον, ὅτι Ἰησοῦς οὐδέπω ἐδοξάσθη. Πολλοὶ οὖν ἐκ τοῦ ὄχλου ἀκούσαντες τὸν λόγον, ἔλεγον· Οὗτός ἐστιν ἀληθῶς ὁ Προφήτης. Ἄλλοι ἔλεγον· Οὗτός ἐστιν ὁ Χριστός. Ἄλλοι δὲ ἔλεγον· Μὴ γὰρ ἐκ τῆς Γαλιλαίας ὁ Χριστὸς ἔρχεται; Οὐχὶ ἡ Γραφὴ εἶπεν, ὅτι ἐκ τοῦ σπέρματος Δαυὶδ, καὶ ἀπὸ Βηθλεὲμ τῆς κώμης ὅπου ἦν Δαυὶδ, ὁ Χριστὸς ἔρχεται; Σχίσμα οὖν ἐν τῷ ὄχλῳ ἐγένετο δι' αὐτόν. Τινὲς δὲ ἤθελον ἐξ αὐτῶν πιάσαι αὐτόν· ἀλλ' οὐδεὶς ἐπέβαλεν ἐπ' αὐτόν τὰς χεῖρας. Ἦλθον οὖν οἱ ὑπηρέται πρὸς τοὺς ἀρχιερεῖς καὶ Φαρισαίους, καὶ εἶπον αὐτοῖς ἐκεῖνοι· Διατί οὐκ ἠγάγετε αὐτόν; Ἀπεκρίθησαν οἱ ὑπηρέται· Οὐδέποτε οὕτως ἐλάλησεν ἄνθρωπος, ὡς οὗτος ὁ ἄνθρωπος. Ἀπεκρίθησαν οὖν αὐτοῖς οἱ Φαρισαῖοι· Μὴ καὶ ὑμεῖς πεπλάνησθε; μὴ τις ἐκ τῶν ἀρχόντων ἐπίστευσεν εἰς αὐτόν ἢ ἐκ τῶν Φαρισαίων; ἀλλ' ὁ ὄχλος οὗτος, ὁ μὴ γινώσκων τὸν νόμον, ἐπικατάρατοί εἰσι. Λέγει Νικόδημος πρὸς αὐτούς, ὁ ἐλθὼν νυκτὸς πρὸς αὐτόν, εἷς ὢν ἐξ αὐτῶν· Μὴ ὁ νόμος ἡμῶν κρίνει τὸν ἄνθρωπον, ἐὰν μὴ ἀκούσῃ παρ' αὐτοῦ πρότερον καὶ γνῶ τί ποιεῖ; Ἀπεκρίθησαν καὶ εἶπον αὐτῶν· Μὴ καὶ σὺ ἐκ τῆς Γαλιλαίας εἶ; ἐρεύνησον καὶ ἴδε, ὅτι προφήτης ἐκ τῆς Γαλιλαίας οὐκ ἐγγήγερται. Πάλιν οὖν αὐτοῖς ὁ Ἰησοῦς ἐλάλησε, λέγων· Εγώ εἰμι τὸ φῶς τοῦ κόσμου· ὁ ἀκολουθῶν ἐμοί, οὐ μὴ περιπατήσει ἐν τῇ σκοτίᾳ, ἀλλ' ἐξεῖ τὸ φῶς τῆς ζωῆς.

Μετάφραση τῆς Εὐαγγελικῆς περικοπῆς

Τὴν τελευταίαν ἡμέραν τὴν μεγάλην τῆς ἑορτῆς ἐστάθηκε ὁ Ἰησοῦς καὶ ἐφώνησε δυνατά, «Ἐάν, κανεῖς διψᾷ, ἅς ἔλθῃ σ' ἐμέ καὶ ἅς πιῇ. Ἐκεῖνος πού πιστεύει σ' ἐμέ, καθὼς εἶπε ἡ γραφή, «Θά τρέξουν ἀπὸ τὴν κοιλιά του ποταμοὶ νεροῦ ζωντανοῦ». Αὐτό τό εἶπε διὰ τό Πνεῦμα, τό ὁποῖον δά ἔπαιρναν ἐκεῖνοι πού δά ἐπίστευαν σ' αὐτόν· διότι δέν εἶχε δοθῇ ἀκόμη Πνεῦμα Ἅγιον, ἐπειδὴ ὁ Ἰησοῦς δέν εἶχε ἀκόμη δοξασθῇ. Πολλοὶ ἀπὸ τό πλῆθος, ὅταν ἤκουσαν αὐτά, ἔλεγαν, «Αὐτός εἶναι πραγματικά ὁ Προφήτης», ἄλλοι ἔλεγαν, «Αὐτός εἶναι ὁ Χριστός», ἄλλοι ἔλεγαν, «Μήπως ὁ Χριστός ἔρχεται ἀπὸ τὴν Γαλιλαίαν; Δέν εἶπε ἡ γραφή ὅτι ὁ Χριστός ἔρχεται ἀπὸ τό σπέρμα τοῦ Δαυὶδ καὶ ἀπὸ τὴν κωμόπολιν Βηθλεέμ ὅπου ἦτο ὁ Δαυίδ;». Ἐγινε λοιπόν διχασμός γι' αὐτόν μεταξὺ τοῦ πλῆθους. Μερικοὶ ἤθελαν νά τόν πιάσουν ἀλλὰ κανεῖς δέν ἔβαλε χέρι ἐπάνω του. Τότε ἐπέστρεψαν οἱ ὑπηρέται πρὸς τοὺς ἀρχιερεῖς καὶ τοὺς Φαρισαίους, οἱ ὁποῖοι τοὺς εἶπαν, «Γιατί δέν τόν ἐφέρατε;». Ἀπεκρίθησαν οἱ ὑπηρέται, «Κανεῖς ἄνθρωπος δέν ἐμίλησε ποτέ ὅπως μιλεῖ αὐτός ὁ ἄνθρωπος». Οἱ Φαρισαῖοι τοὺς ἀπεκρίθησαν, «Μήπως καὶ σεῖς ἔχετε πλανηθῇ; Ἐπίστεψε σ' αὐτόν κανεῖς ἀπὸ τοὺς ἄρχοντας ἢ τοὺς Φαρισαίους; Ὅσον γι' αὐτόν τόν ὄχλον, πού δέν ξέρει τόν νόμον, εἶναι καταραμένος». Λέγει εἰς αὐτούς ὁ Νικόδημος, ὁ ὁποῖος εἶχε ἔλθει εἰς αὐτόν τὴν νύχτα καὶ ὁ ὁποῖος ἦτο ἓνας ἀπὸ αὐτούς, «Καταδικάζει ἄνθρωπον ὁ νόμος μας, ἐάν δέν τόν ἀκούσῃ προηγουμένως καὶ μάθῃ τί ἔκανε;». Ἀπεκρίθησαν εἰς αὐτόν. «Μήπως καὶ σύ εἶσαι ἀπὸ τὴν Γαλιλαίαν; Ἐρεῦνησε καὶ δά ἰδῆς, ὅτι δέν ἔχει ἔλθει προφήτης ἀπὸ τὴν Γαλιλαίαν». Πάλιν ὁ Ἰησοῦς τοὺς ἐμίλησε καὶ εἶπε, «Εγὼ εἶμαι τό φῶς τοῦ κόσμου. Ἐκεῖνος πού μέ ἀκολουθεῖ δέν θά περπατήσῃ εἰς τό σκοτάδι ἀλλὰ θά ἔχῃ τό φῶς τῆς ζωῆς».

(Ἐκ τῆς μεταφράσεως τῆς Καινῆς Διαθήκης τῶν ἀειμνήστων καθηγ. Β. Βέλλα, Αρχιμ. Εὐ. Αντωνιάδου, Ἀμ. Ἀλιθιζάτου, Γερ. Κονιδάρη, Ἐκδ. ΑΠΟΣΤΟΛΙΚΗΣ ΔΙΑΚΟΝΙΑΣ)